نورچشم‌های ورزش ایران گل کاشتند

آبان ماه فراموش‌نشدنی جانبازان و توان‌یابان

■ فریدون حسن

نورچشم ورزش ایران هستند، محال است در مسابقاتی حضور داشته باشند و ناامیدمان کنند. ورزشکاران جانباز و توان‌یاب ایران هر جا که هستند خوش می‌درخشند و پرچم ایران را بالا نگه می‌دارند، آن هم بدون دریافت‌های میلیاردی، بدون هزینه‌تراشی برای مردم و کشور و بدون نق‌زدن‌های دائمی و غرور بیجا، آنها همیشه خوش می‌درخشند.

در روزهایی که بازهم شاهد باخت‌های سریالی فوتبال هستیم، در روزهایی که این رشته عزیز کرده و لوس مسئولان ورزش کشور به قهقرای اخلاقی و فساد و زدوبند و هزار و یک خلاف دیگر سقوط کرده، جانبازان و توان‌یابان ورزش ایران فقط طی هشت روز چهار قهرمانی تیمی در جهان و آسیا برای ورزش ایران به ارمغان آوردند. دهه آخر آبان ماه ۱۴۰۲ را باید به نام این قهرمانان نامگذاری کنیم، هر چند اگر کل روزهای سال را هم برای مدال‌آوری و قهرمانی‌های آنها قرار دهیم، کم خواهیم آورد.

۲۰ آبان ماه بود که خبر رسید تیم فوتبال هفت نفره با غلبه بر استرالیا میزبان مسابقات قهرمانی آسیا و اقیانوسیه جام قهرمانی را بالای سر برده است. بچه‌های فوتبال هفت نفره همان تیمی هستند که در المپیک ۲۰۱۶ ریو عنوان نایب قهرمانی را کسب کردند اما بعد از آن چنان مورد بی‌مهری قرار گرفتند که انگار اصلاً وجود ندارند.

۲۷ آبان ماه ابتدا خبر رسید که تیم ملی گلبال مردان ایران در فینال مسابقات قهرمانی آسیا در هانگژوی چین، کره‌جنوبی را با نتیجه ۹ بر ۳ شکست داده و علاوه بر قهرمانی در آسیا سهمیه پاراالمپیک را هم از آن خود کرده است. هنوز از شنیدن این خبر خوشحال و مسرور بودیم که شادی‌مان با خبر قهرمانی تیم والیبال مس شهر بابک در مسابقات قهرمانی باشگاه‌های جهان دوچندان شد؛ مسابقاتی که در مصر برگزار شد و شاگردان هادی رضایی در آن نماینده‌های کشورهای ژاپن، الجزایر، عراق و اوکراین را شکست دادند و در دیدار فینال مقتدرانه نماینده مصر میزبان را بردند تا جام قهرمانی را بالای سر ببرند.

یک روز بعد یعنی ۲۸ آبان ماه سائوپائولوی برزیل شاهد بازی فینال فوتسال قهرمانی ناشنوایان جهان بود؛ دیداری که البته خبری از برزیل در آن نبود اما نام ایران به عنوان یکی از قدرت‌های برتر فوتسال جهان در آن می‌درخشید. این بار نوبت فوتسالیست‌های ناشنوای ایران بود که پرچم را بالا ببرند. حریف تیم پرقدرت سوئد بود اما در مقابل اراده بچه‌های یاران کم آورد تا این سرود ایران باشد که به عنوان قهرمان در سالن طنین‌انداز شود.

در میان این همه افتخارآفرینی و شکوه جای یک سؤال باقی می‌ماند و آن اینکه این ورزشکاران چه زمانی قرار است مورد توجه آقایان قرار گیرند؟

زندگی سخت فوتسالیست‌های ناشنوا از زبان سرمربی تیم ملی در گفت‌وگو با «جوان»

تا لیگ نباشد استعدادها کشف نمی‌شوند

■ شیوا نوروزی

اعضای تیم‌ملی فوتسال ناشنوایان برای فتح پنجمین دوره مسابقات قهرمانی جهان در سائوپائولوی برزیل مشقت‌های زیادی را تحمل کردند. شاگردان رضا داورزنی در فینال مقابل تیم قدرتمند سوئد تسلیم نشدند و در ضیافت پنالتی‌ها حریف اروپایی را شکست دادند تا با جام قهرمانی به ایران بازگردند. عملکرد فوتسالیست‌های اعزامی درخشان بود و با هدایت کادرفنی موفقیت بزرگی برای ورزش کشور به ارمغان آمد. داورزنی سرمربی این تیم در گفت‌وگو با «جوان» از آمادگی خوب تیم‌ها در این دوره گفت: «تیم‌ملی کشورمان در پنجمین دوره بازی‌ها عنوان قهرمانی را در حالی به دست آورد که همه تیم‌های حاضر با حداکثر توان حاضر بودند، به ویژه برزیل میزبان مسابقات. آرژانتین، پاراگوئه و سوئد در فوتسال صاحب سبک هستند و ژاپن و تایلند هم جزو قدرت‌های آسیایی محسوب می‌شوند و کویت هم اردوهایش را در اسپانیا برگزار کرد. سطح بالای رقابت‌ها کاملاً قابل پیش‌بینی بود و ما هم با تمام قوا حاضر شدیم. تیم ایران اردوهای تدارکاتی خیلی خوبی را پشت سر گذاشت و دیدارهایی با تیم‌های لیگ‌یک و لیگ‌برتر فوتسال کشور برگزار کردیم. یک دیدار خیلی خوب هم با تیم روسیه داشتیم. خوشبختانه در جریان مسابقات عملکرد مقتدرانه‌ای داشتیم و در فینال هم مقابل سوئد با نتیجه‌ای نزدیک و در ضربات پنالتی به پیروزی رسیدیم. از نظر فنی همه تیم‌ها برای قهرمانی آمده بودند.» از آنجا که چیزی به نام لیگ فوتسال ناشنوایان وجود ندارد، بسیاری از استعدادهای ناب فرصت شکوفایی پیدا نمی‌کنند. سرمربی تیم‌ملی فوتسال ناشنوایان اظهار داشت: «فدراسیون ناشنوایان و به ویژه مسئول انجمن ناشنوایان در برگزاری اردوها و بازی‌های دوستانه از هیچ تلاشی فروگذار نبودند، ولی متأسفانه فوتسال ناشنوایان فقط به تمرینات تیم‌ملی ختم می‌شود! در حالی که اگر لیگ فوتسال ناشنوایان یا مسابقات کشوری این رشته برگزار شود، پیدا کردن بازیکنان مستعد راحت‌تر خواهد شد. فوتسالیست‌های بااستعداد زیادی در ایران داریم که کشف نشده‌اند. امکان برگزاری لیگ را داریم و حداقل می‌توان سالی یک بار با حضور تیم‌های استان‌ها مسابقات کشوری برگزار کرد، البته رئیس انجمن قول برگزاری لیگ پس از مسابقات جهانی را داده است، حتی می‌توان یک تیم از فوتسال ناشنوایان را در لیگ دو فوتسال شرکت داد.» عدم‌استقبال باشگاه‌های فوتسال برای به‌کارگیری بازیکنان ناشنوا هم از دیگر معضلات این ورزشکاران است: «زندگی برای بچه‌های فوتسال ناشنوایان خیلی سخت است و شاید یکی دو نفر از بچه‌ها در لیگ‌یک فوتسال شنوایان بازی کنند، سایرین هیچ تیمی ندارند. بقیه بچه‌ها هم شرایط حضور در لیگ شنوایان را دارند اما باشگاه‌ها استقبال نمی‌کنند چراکه ارتباط گرفتن برای‌شان سخت می‌شود و خودشان را به سختی نمی‌اندازند، البته حضور در لیگ یک هم درآمدی برای بچه‌های ناشنوا ندارد.» به گفته داورزنی به غیر از انجمن فوتسال ناشنوایان، هیچ پاداش دیگری برای تیم قهرمان جهان درنظر گرفته نشده است و ملی‌پوشان حقوق هم دریافت نمی‌کنند: «استقبال خوبی از ما در فرودگاه شد و پیام‌های تبریک زیادی دریافت کردیم. قرار شده سال آینده در مراسم تجلیل وزارت از ورزشکاران، از بچه‌های فوتسال ناشنوایان هم تجلیل شود و شنیدم که ۶۰ درصد پاداش شنوایان برای ناشنوایان در نظر گرفته خواهد شد. از قبل پاداش مصوبی برای قهرمانی تیم در نظر گرفته نشده است، البته انجمن فوتسال ناشنوایان هم در حد توان پاداشی برای بچه‌ها درنظر خواهد گرفت. کار کردن با این بچه‌ها بسیار سخت است. خودشان نیز با سختی‌های فراوان به تمرینات می‌آیند. ملی‌پوشان فوتسال قراردادهای خوبی در لیگ می‌بندند اما برای بچه‌های ناشنوا اصلاً لیگی وجود ندارد و پنج ماه حضور در اردوهای تیم‌ملی برای‌شان فقط هزینه است و حقوقی هم ندارند. دو تا از بچه‌های متأهل تیم‌ملی راننده اسنپ هستند و سه چهار نفر نیز در تربیت‌بدنی مشغولند.»

انتقاد کاپیتان تیم‌ملی گلبال از تبعیض مسئولان در مراسم استقبال در گفت‌وگو با «جوان»

همه بیکار هستیم

■ اشرف رامین

گلبالیست‌های ایرانی پس از کسب مدال برنز بازی‌های آسیایی هانگژو، در قهرمانی آسیا نیز مقام اول را کسب کردند تا سهمیه حضور در بازی‌های پاراالمپیک پاریس نیز به نام تیم کشورمان ثبت شود، اما دریغ از یک پاداش و استخدام ملی‌پوشان این تیم! کاپیتان تیم‌ملی گلبال دل پری از این بی‌مهری‌ها داشت. وقتی با حسن جعفری تماس گرفتیم تا از درخشش تیم گلبال در آسیا از او سؤال کنیم، کاپیتان خواسته‌اش از مسئولان را اینگونه بیان کرد: «۹ ماه دیگر به بازی‌های پاریس مانده است و امیدواریم گلبال کشورمان را به جایگاه‌واقعی‌اش برسانیم. رسیدن به این هدف تنها با همدلی، کمک و حمایت مسئولان میسر می‌شود. مسئولان حتی در استقبال از ورزشکاران هم تبعیض قائل می‌شوند، بعد از بازگشت از قهرمانی آسیا از وزارت ورزش فقط آقای پولادگر حضور داشت و یک عزیزی هم از سازمان بهزیستی آمده بود. فدراسیون نابینایان و کم‌بینایان زحمت زیادی برای‌مان می‌کشد اما متأسفانه مسئولان دیگر دل به کار نمی‌دهند. در کشور ما همه چیز شده فوتبال. اگر یک‌درصد از هزینه فوتبال را صرف سایر رشته‌ها کنند، مطمئناً بیشتر از اینها مدال‌آوری خواهیم کرد. آقایان دقیقه ۹۰ دست به کار می‌شوند، دقیقه ۹۰ هزینه می‌کنند و انتظار مدال هم دارند. زمانی تیم ژاپن را با اختلاف ۱۰ گل به راحتی شکست می‌دادیم. حال همین ژاپن در جهانی بیرمنگام قهرمان دنیا شد. این تیم‌ها برای پیشرفت سرمایه‌گذاری می‌کنند و برنامه‌ریزی دارند، ولی در ورزش ما اصلاً از این خبرها نیست. سه ماه مانده به مسابقات تازه برای تیم‌ملی گلبال روان‌شناس، فیزیوتراپ و ماساژور در نظر می‌گیرند. وقتی اینها را می‌گوییم، می‌گویند پیگیر هستیم، ولی وعده‌ها هیچ نتیجه‌ای ندارد. در مسابقات ژاپنی‌ها یک تیم مجزا شامل فیزیوتراپ، آنالیزور و ماساژور دارند، ولی تیم ما کلاً ۱۰ نفر بود؛ شش بازیکن، یک سرمربی، یک مربی، یک سرپرست و یک مترجم.» جعفری در ادامه به پایین‌بودن رقم قراردادها و بیکاری ملی‌پوشان به رغم تأکید مقام معظم رهبری بر استخدام مدال‌آوران اشاره کرد: «در رشته گلبال بالاترین مبلغ قرارداد یک ملی‌پوش شاید ۲۵ میلیون تومان باشد. در مجموع هشت باشگاه لیگ‌برتری و ۱۰ باشگاه دسته یکی در گلبال فعال هستند. بعد از قهرمانی در بازی‌های پاراآسیایی ۲۰۱۸ اینچئون، رهبر معظم انقلاب در دیدار با ورزشکاران روی بحث استخدام مدال‌آوران تأکید کردند، ولی هیچ‌کس اهمیت نمی‌دهد. بعد از ۱۷ سال عضویت در تیم‌ملی گلبال هنوز بیکارم. در واقع هر شش ملی‌پوش فعلی گلبال بیکار هستیم. شرایط ما خاص است و نابینایان هر جایی نمی‌توانند کار کنند. چه گناهی کرده‌ایم که پاداش بازی‌های آسیایی و پاراآسیایی در رشته‌های تیمی نصف رشته‌های انفرادی است؟ برای قهرمانی آسیا و کسب سهمیه پاراالمپیک هم هنوز خبری از پاداش نیست و شاید ما را فراموش کرده‌اند. متأسفانه در ایران حتی یک سالن تخصصی برای گلبال وجود ندارد.» حضور در اردوهای مستمر و اعزام‌های مختلف به رویدادهای مهم قطعاً آسان نیست. کاپیتان تیم‌ملی رسیدن به قهرمانی آسیا و کسب سهمیه پاراالمپیک را انگیزه تحمل کردن شرایط سخت عنوان کرد: «مسابقات قهرمانی آسیا حکم کسب سهمیه پاراالمپیک پاریس را هم داشت. با شکست همه رقبا قهرمان این دوره شدیم. سال گذشته به مسابقات جهانی پرتغال رفتیم، پس از آن در تورنمنت عراق شرکت کردیم، رقابت‌های جهانی بیرمنگام را پشت‌سر گذاشتیم و بازی‌های پاراآسیایی هانگژو را نیز داشتیم. یک هفته بعد از بازگشت از هانگژو، دوباره به چین رفتیم تا این بار علاوه بر قهرمانی آسیا، سهمیه پاراالمپیک را نیز کسب کنیم. گلبال ایران دو دوره متوالی در پاراالمپیک حضور نداشت ولی امسال به این ناکامی پایان دادیم. سختی‌های زیادی را تحمل کردیم. حضور مداوم در تمرینات، دوری از خانواده و زندگی در اردوها آسان نیست. هدفی جز قهرمانی و کسب سهمیه نداشتیم. حال که به هدف‌مان رسیده‌ایم، تازه کار اصلی شروع شده است.»

هیچ مانعی فوتبال ۷ نفره را متوقف نمی‌کند

قهرمانی تیم همیشه مدعی

■ دنیا حیدری

کسب عنوان قهرمانی با در نظر گرفتن اصول جوانمردی و پهلوانی آن هم با وجود انبوهی از مشکلات، کاستی‌ها و صد البته بی‌مهری‌ها کار ساده‌ای نیست، اما فوتبال هفت نفره ایران با ایستادن بر سکوی نخست رقابت‌های قهرمانی آسیا-اقیانوسیه بار دیگر ثابت کرد هیچ کاری برایش نشد ندارد. با وجود این اما فوتبال هفت نفره ایران به رغم موفقیت‌های بی‌شمار، پستی‌بلندی‌های بسیاری را تجربه کرده است. نایب قهرمانی در پاراالمپیک ریو می‌توانست سرنوشت این تیم را دستخوش تغییر کند اما از بد روزگار درست بعد از این رقابت‌ها بود که پاراتکواندو جایگزین فوتبال هفت نفره در پاراالمپیک شد و همین مسئله بی‌توجهی‌ها به این رشته را افزایش داد، به طوری که مسئولان گفتن یک تبریک خشک و خالی پس از نایب قهرمانی در رقابت‌های جهانی ۲۰۱۷ آرژانتین را هم از این تیم دریغ کردند؛ مسئله‌ای که دلخوری شدید ملی‌پوشان را به دنبال داشت و آنها را بر آن داشت در استقبال فرودگاهی از هم‌کلام شدن و گرفتن عکس‌های یادگاری با مسئولان خودداری کنند. این تصمیم تغییراتی گسترده را در فوتبال هفت نفره به دنبال داشت. از رئیس انجمن فوتبال هفت نفره گرفته تا کادر فنی و همچنین بازیکنان؛ تغییراتی که عدم‌نتیجه‌گیری تیم ایران در قهرمانی جهان (اسپانیا) را به دنبال داشت؛ ناکامی‌ای که باعث شد تیم ایران از رده دوم دنیا به رده پانزدهم سقوط کند و همین مسئله فدراسیون را ناچار به کوتاه آمدن کرد. با وجود این اما کنار گذاشته‌شدن فوتبال هفت نفره از پاراالمپیک شرایط را برای این تیم دشوار کرد چراکه حالا دیگر فوتبال هفت نفره برای کمیته ملی پاراالمپیک اولویت محسوب نمی‌شد تا اعتباری برای اعزام‌های آن در نظر گرفته شود. زمزمه‌های بازگشت دوباره فوتبال هفت نفره به پاراالمپیک دغدغه‌های زیادی برای این رشته به دنبال داشت چراکه حضور در پاراالمپیک نیازمند حضور بین هشت تیم برتر دنیا یا ایستادن بر سکوی نخست قهرمانی جهان بود اما فدراسیون جانبازان و توان‌یابان قصدی برای اعزام این تیم نداشت. بر اساس مصوبه هیئت رئیسه این فدراسیون، تمام اعزام‌ها با اولویت بازی‌های پاراآسیایی هانگژو و پاراالمپیک پاریس بود، اما اصرارها و تلاش فوتبال هفت نفره برای جذب اسپانسر جهت حل مشکلات مالی، شرایط حضور در قهرمانی جهان را فراهم کرد تا تیم ایران با برتری مقابل استرالیا، انگلیس، برزیل، تساوی برابر امریکا و کسب تنها یک شکست مقابل اوکراین و کسب عنوان نایب قهرمانی به کشور بازگردد.

حالا اما تیم فوتبال هفت نفره ایران یک بار دیگر جواز حضور در قهرمانی جهان را کسب کرده است، آن هم با ایستادن بر سکوی نخست مسابقات قهرمانی آسیا-اقیانوسیه؛ یک قهرمانی دلچسب و بدون باخت اما با نمایشی جوانمردانه که ثابت کرد کسب عنوان و مقام تنها چیزی نیست که فوتبال هفت نفره ایران در پی کسب آن است. این تیم در حالی با کسب عنوان قهرمانی در استرالیا به کار خود پایان داد که اردیبهشت ماه سال جاری فدراسیون بار دیگر باعث تغییرات در کادرفنی و ایجاد دلخوری و اختلاف نظر در این تیم شده بود، اما حضور علیرضا رعدی به جای اله مانی روی نیمکت فوتبال هفت نفره ایران مانع درخشش این تیم در چهارمین دوره مسابقات فوتبال هفت نفره قهرمانی آسیا و اقیانوسیه نشد و رعدی دومین قهرمانی خود را با ایران تجربه کرد؛ قهرمانی‌ای که این بار جواز حضور در قهرمانی جهان را هم به دنبال داشت.

نکته به یادماندنی این قهرمانی اما رفتار جوانمردانه تیم ایران مقابل هند در آخرین بازی مرحله گروهی بود. استرالیا (فینالیست) و ژاپن تنها رقبای ایران در آسیا هستند و پرواضح بود که هند هیچ حرفی برای گفتن ندارد، اما سرمربی ایران به شاگردانش توصیه کرد به گونه‌ای بازی کنند که جریان و نتیجه بازی باعث رنجیده شدن بازیکنان حریف و ناامیدی مسئولانش از ادامه کار نشود؛ توصیه‌ای که هم اندازه قهرمانی باعث افتخار بود.

رضایی، سرمربی مس‌شهربابک در گفت‌وگو با «جوان»:

کاش مسئولان کرمان درکی از موفقیت شهربابک داشتند

■ شمیم رضوان

قهرمانی با رگ و پی والیبال نشسته ایران عجین شده است، تفاوتی هم ندارد که تیم ملی باشد یا باشگاهی، به طوری که تقریباً ۱۰۰ روز پس از قهرمانی مقتدرانه و بدون باخت تیم ملی والیبال نشسته ایران در مسابقات قهرمانی آسیا، تیم والیبال نشسته مس شهربابک کرمان این عنوان را در جام باشگاه‌های جهان تکرار کرد؛ قهرمانی که نشان از قدرت بلامنازع والیبال نشسته ایران در دنیا دارد. رقابت‌های والیبال نشسته قهرمانی باشگاه‌های جهان به میزبانی مصر برگزار شد و شاگردان هادی رضایی در مس شهربابک کار خود را با برتری مقابل ژاپن آغاز کردند و در ادامه نیز الجزایر، عراق و اوکراین را برای رسیدن به فینال از سد راه برداشتند تا نایب قهرمانی خود را قطعی کنند، اما از آنجا که والیبال نشسته ایران عادت به ایستادن بر سکوی دوم ندارد و سال‌هاست حضور در هر رقابتی را با کسب عنوان قهرمانی به پایان می‌رساند، این بار نیز ترک عادت نکرد و با عبور از آخرین خان و برتری مقابل میزبان، بر سکوی قهرمانی ایستاد و مصر را ناچار به پذیرش نایب قهرمانی در خانه کرد، آن هم بدون آنکه هیچ ستی را به حریف واگذار کند. این در حالی بود که مصر میزبان نه فقط از حمایت بیش از ۲ هزار تماشاگر خودی برخوردار بود که در دو ست نخست بازی پایاپایی را به نمایش گذاشت اما دست آخر مغلوب قدرت والیبال نشسته ایران شد تا مس با ایستادن بر سکوی قهرمانی، عنوانی تاریخی را برای ورزش کرمان به دست آورد؛ عنوانی در خور توجه که نشان از قدرت بلامنازع والیبال نشسته ایران در دنیا دارد. اما داوود علیپوریان، کاپیتان مس شهر بابک معتقد است این مقام برازنده تیم والیبال نشسته و مردم است نه مسئولان استان کرمان که هیچ درک درستی از موفقیتی که کسب شده است، ندارند: «قهرمانی و موفقیت با والیبال نشسته ایران عجین شده و تفاوتی ندارد که تیم ملی باشد یا باشگاهی. این امر نشان از ظرفیت بالای والیبال نشسته ایران و البته توانمندی فنی کادرفنی آن دارد. در واقع بازیکنان و سرمربی به چنان هماهنگی تاکتیکی رسیده‌اند که قابل قیاس با تیم‌های دیگر نیست. ما یک سر و گردن از حریفان بالا بودیم. با وجود این اما در والیبال نشسته چه در تیم ملی و چه باشگاهی بچه‌ها در تک‌تک بازی‌ها تمام توان خود را می‌گذارند و توجهی به جایگاه حریف ندارند. ما یاد گرفته‌ایم برای برد بجنگیم و به همین دلیل هم است که جز به برد قانع نیستیم چراکه برای آن می‌جنگیم، اما انتظار داریم مسئولان اندکی به والیبال نشسته توجه کنند. در باشگاهی ما فقط ذوب‌آهن را داریم که چند سال است به صورت مداوم و اصولی کار می‌کند اما زمان آن رسیده که مسئولان ورزش کشور و همچنین مسئولان استانی اندکی به والیبال نشسته توجه کنند. موفقیت‌های والیبال نشسته اگر با حمایت مسئولان همراه باشد، باعث تشویق افراد توان‌یاب برای حضور در این رشته می‌شود و این علاوه بر افزایش قدرت والیبال نشسته برای سلامت جامعه و استفاده از همه ظرفیت آن اهمیت دارد. ما تنها رشته تیمی هستیم که در المپیک و پاراالمپیک موفق به کسب مدال شده‌ایم. فکر می‌کنم والیبال نشسته ایران آنقدر خود را ثابت کرده است که انتظار حمایت داشته باشد. شما نگاه کنید وقتی مس شهربابک هم مانند تیم ملی نمایشی مقتدرانه ارائه می‌دهد و با کسب خوشرنگ‌ترین مدال و قهرمانی به کشور بازمی‌گردد، یعنی دیگر هیچ جای شک و تردیدی در توانمندی‌های این رشته چه در رده ملی و چه باشگاهی نیست. ای کاش این موفقیت‌ها که بی‌تردید برای کشور عزیزمان ایران و مردم دوست‌داشتنی آن است، اندکی به چشم مسئولان بیاید تا دست حمایت خود را بر سر والیبال نشسته بکشند و قول می‌دهم که از این کار پشیمان نمی‌شوند. چه در سطح ملی و چه باشگاهی.»